

около-ни, но непосмѣа да ни доближатъ съвсѣмъ, и ние спокойно продължихме пътятъ си.

Между-това мѣрна ни се предъ очитъ друго едно село, и въ околността му намѣрихме хубави отворени градини, въ които тъкмо що бѣха узрѣли смокинитъ. Тамъ си набрахме хубави, свѣжи, смокини, и по-пжтътъ нататкъ ядохме ги съ хлѣбъ.

Къдѣ обѣдъ стигнахме до воденицата на-вѣтъръ, а подъ нея, въ долината, развило се бѣлото село Калфа-Къой, прекрасно лѣтне пребивалище за много отъ отличнитъ цариградски фамилии. Тамъ, въ воденицата, распитахме за наши Стоила, пждаринтъ, и ни рекоха, че ще го намѣримъ негдѣ изъ лозята. Ние влѣзохме въ лозята, и го випахме по име, а той отъ никъдѣ се необаждаше. Но тъкмо кога щѣхме да се възвиемъ задъ единъ голѣмъ, лиснатъ орѣхъ, видѣхме го, да спи на моравата, като държѣше пушка въ дѣсната си ржка. Той бѣше плещестъ момъкъ, — около на двадесетъ и три години, съ черти рѣшителни, а една юнашка безгрижностъ се бѣше изразила на лицето му.

— Стоиле, брате Стоиле, рече Ганьо и го похвана за-рамо.

Пушката въ ржката му скочи, а слѣдъ нея се подигна Стоилъ и погледа мрачно. Но като позна Гавриила, стана Стоилъ и попита: каква добра-честъ ние довели по онѣзи страни. Ние му расправихме за работата, а той ни увѣри, отъ нищо да се небоимъ.

— Азъ бихъ ви, рече, завелъ въ село, и тамъ бихме се поразвеселили, така нашенски, тая нощъ, — по несмѣя да го направя, защото тъкмо сега се намира тукъ единъ отъ главнитъ агенти на полицията, нѣкой-си Гъркъ, който всѣко лѣто довозда тука фамилията си, а и самъ по нѣколко деня остава, и пакъ се връща въ градътъ. Но, както-да-е, ние ще се по-